

De Canadese theatermaker Robert Lepage overtuigt met een persoonlijke en indringende solovoorstelling. ****

Foto Erick Labbé

887 is een theatrale reis naar zijn jeugd in het roerige Quebec van de jaren zestig.

KARIN VERAART

Theater

887 door Ex Machina/Robert Lepage. Tekst, ontwerp, regie, spel: Robert Lepage. 16/6, Stadsschouwburg Amsterdam.

Het begon allemaal met het gedicht 'White Speak', vertelt Robert Lepage. Een poëziefestival had hem gevraagd het uit zijn hoofd voor te dragen en de theatermaker voelde zich gevestigd. Totdat zijn geheugen hem in de steek liet.

Dat dat gebrek vooralsnog geen ernstige vormen heeft aangenomen, blijkt al snel in Lepages voorstelling 887, dit weekeinde op het Holland Festival. Twee uur lang neemt hij zijn publiek mee op een theatrale reis naar de plekken van zijn jeugd en terug, zonder een hapering. 'White Speak', dat ontstond in de Frans-Canadese emancipatiestrijd van de jaren zestig, is daarvoor een prachtig aanknopingspunt.

Een ander is zijn ouderlijk huis, waarvan hij een geheugenpaleis bouwt, een gekende manier om dingen makkelijker te onthouden. Lepage (59) groeide op in een flat

in Quebec, zijn huisnummer was 887. Zoals de meeste Franstalige Canadezen had het gezin het niet breed: vader werkte als taxichauffeur, er waren vier kinderen en daar kwam de demente grootmoeder nog bij. Lepage vertelt erover met mededogen en humor, terwijl hij zijn publiek middels een ingenieus decor van geweldig beeld voorziet. Het huis op nummer 887, op schaal als een uit de kluiten gewassen poppenhuis, met de krappe kamers, het balkonnetje, vader die in zijn taxi een sigaret opsteekt.

Ook zien we de controversiële speech uit 1967 van Charles de Gaulle, die nationalistische Frans-Canadezen een hart onder de riem stak. Af en toe draait het decor een slag en loopt de volwassen Lepage zijn wereld van nu binnen. Zo wisselt het van klein naar groot, in een ontroerend persoonlijk en indringend verhaal tegen de achtergrond van een roerig Canada.